

Mädchen



Emile Proper

# Mädchen

Roman

Dit boek is fictie, ontsproten aan de fantasie. Het heeft een historische gebeurtenis als uitgangspunt maar staat los van de werkelijkheid. Voor zover er overeenkomsten lijken te zijn met bestaande personen, gebeurtenissen, locaties en beschrijvingen berusten die op toeval.



Copyright © 2019 E. Proper  
Omslag: Fabrice Bertolotto  
Omslagfoto: Velizar Ivanov  
Foto auteur: Fela B. Proper  
Dit is een uitgave van Procope Media, Amsterdam  
ISBN 978 90 903172 2 9  
madchen.nl



*Voor Piepende Remmen en Banden*



And the night was always falling  
The peacock in the snow

And I tell myself  
I don't know who I am  
And I tell myself  
I don't know who I am

My father ran the prison  
My father ran the prison

David Bowie, *Heat*, 2013





# Proloog

MEI 2007

*Bij de tapasbar aan de rand van het zwembad stapte een ober het terras op met een karaf wijn. Een serveerster met een schaal caldeirada liep sloffend naar een van de andere tafels.*

*'Daar hebben we onze redder!' riep een van de mannen aan de grote tafel zodra hij ober zag.*

*'Dale, gedraag je,' zei Jane. Ze gaf hem speels een tikje op zijn arm.*

*'We waren bijna gestorven aan de gevolgen van uitdroging, Luis. We zijn dus uitgesproken blij je te zien,' vervolgde Dale, hij liet zich niet graag corrigeren als hij iets had gedronken.*

*'Dehydratie, een verschrikkelijke dood,' viel Geoff hem bij, hij hield zijn glas op, zodat de ober hem kon bijschenken.*

*De ober aarzelde. Hij leek van plan geweest de karaf op tafel te zetten. De bar was een plek waar mensen in hun bermuda's en op hun slippers naartoe kwamen, geen restaurant met wit linnen.*

*Geoff persisteerde. Er trok een korte grijns over zijn gezicht. De ober had geen keus, Geoff dwong hem de goedkope huiswijn die ze uit een karton overtapten in een kan die eigenlijk voor sangria was bestemd, te serveren alsof het een gedecanteerde Tapadinha Grande Reserva van tachtig euro was. Geoff knikte vriendelijk en gebaarde dat de rest van het gezelschap eveneens bijgeschonken kon worden. De ober gehoorzaamde, met één hand achter de rug ging hij de tafel rond. Keurig, zoals hij het op de academie had geleerd. De kan was haast leeg toen hij rond was.*

*'Doe er nog maar één, Luis,' zei Dale, die de karaf scherp in de gaten had gehouden tijdens het uitschenken.*

*Ja, deze is verdampt!' giechelde Catherine.*

*'Of weggewaaid. Zo warm is het niet,' zei Jane. Ze trok haar mouwen over haar handen.*

*'Natuurlijk, meneer, had u anders nog wat gewild?'*

*Dat wilden ze. Door elkaar riepen ze hun bestellingen: gegrilde gamba's, gehaktballetjes, hete kippenvleugeltjes, gefrituurde peper-tjes met zeezout en zo maar door. De ober schreef niets op, maar staarde in het niets, het hoofd een beetje schuin, terwijl hij zich concentreerde om alles te verstaan en te onthouden.*

*'Tonijn!' riep Dale.*

*De ober keek Dale vragend aan, de concentratie verstoord.*

*'Ik wil gegrilde tonijn! Een groot stuk. Daar heb ik trek in.'*

*'Tot mijn spijt staat er vandaag geen tonijn op de kaart, meneer.'*

*'Ik wil het toch!'*

*De anderen barstten in lachen uit. Dale zette nog eens aan, tevreden met zijn succes. Er ontstond een geïmproviseerde sketch met de ober als de door het leven geslagen sukkel. De man die, met een vriendelijk en welwillend gezicht, onder alle omstandigheden meebuigt met de grillen van de klant. Het metier van wachten tot het voorbij is, tot de laatste klant is vertrokken en het schoonmaken*

kan beginnen. Dan nog naar huis rijden voor een paar uur slaap naast zijn snurkende vrouw. Niet te lang, want om twaalf uur willen de eerste gasten lunchen.

Dale ratelde verder over het belang van goed grillen in het algemeen en tonijn in het bijzonder, benadrukte nog eens dat het cru-ci-aal was dat hij vandaag een enorm stuk gegrilde tonijn zou eten – met citroenknoflookolie – en stormde, nadat de ober voor de zoveelste keer zijn excuus had gemaakt, het terras af.

'Dan ga ik zelf wel een tonijn vangen!'

De anderen vonden het prachtig.

'Zal ik de andere gerechten vast brengen?' vroeg de ober toen ze uitgelachen waren, 'of willen jullie liever dat ik wacht tot meneer terug is met zijn tonijn?'

Ze lachten opnieuw en protesteerden: hij moest zeer zeker niet wachten op Dale. Vooral niet met de wijn! De ober schuifelde achterwaarts het terras af, buigend, grijnzend.

Door het personeel van het resort in Praia da Luz werden ze de Tapas 8 genoemd. Vier stellen, artsen uit Engeland, keurige mensen, misschien een tikje luidruchtig als ze gedronken hadden en misschien met net wat meer eisen dan de gemiddelde gast op het resort. Zonder zich ervan bewust te zijn maakte Dale een karikatuur van zichzelf.

De Tapas 8 aten iedere avond in de tapasbar naast het zwembad omdat ze niet met hun jonge kinderen in het grote restaurant wilden eten. De kinderen, negen in totaal, waren nog klein, de oudste nog geen vier. Daarom hadden de ouders besloten eerst de kinderen te eten te geven in de appartementen, ze naar bed te brengen en daarna met zijn achten een hapje te eten in de kleine tapasbar. Wel zo makkelijk. De appartementen kon je zien vanaf het terras, ze lagen aan de andere kant van het zwembad. Om de zoveel tijd stond een van de ouders op en liep naar de overkant om te controleren of de kinderen nog in bed lagen.

*Zo konden de ouders rustig eten en zich in rap tempo laten vollopen, terwijl de bestelde tapas aan het einde van avond goeddeels onaangeroerd achterbleven.*

*Dale kwam niet terug. De rest van het gezelschap maakte zich niet druk. Waarschijnlijk was het beter: hij was behoorlijk dronken, een beetje frisse lucht zou hem goeddoen. Even liggen misschien, de alcohol laten uitdampen.*

*De ober bracht de bestelde tapas en meer wijn. Darla prikte een olijf uit een bakje en Mac pakte met zijn vingers een stukje inktvis, de anderen maakten geen aanstalten.*

*‘Je laat je in de luren leggen door een zielige poster, Robert.’ Geoff pikte een eerder gespreksonderwerp weer op. ‘Je ziet een aandoenlijk Afrikaans jongetje op een affiche en direct stop je met denken.’*

*‘Je spot met mijn empathisch vermogen. Het gaat om mensen. Dat vergeet jij.’*

*‘Marketing! Allemaal marketing. Je laat je manipuleren door marketeers. Ontwikkelingshulp is voor negentig procent marketing. Het is een industrie die alleen kan bestaan dankzij de inspanningen van lobbyisten en marketeers.’*

*Catherine rolde met haar ogen: Geoffs stokpaardje.*

*Robert schudde zijn hoofd.*

*‘Het is onzin, Geoff. Natuurlijk wordt er gelobbyd. Dat wil niet zeggen dat ontwikkelingshulp zinloos is.’*

*‘Ik kijk naar de cijfers. Decennialang zijn er miljarden in ontwikkelingshulp gepompt, maar het levert nog altijd niets op. De Afrikanen blijft aan de westerse geldtiet zuigen tot het einde der tijden. Het is geldverspilling.’*

*Catherine stond op. Ze kende dit verhaal van haar man zo onderhand wel. Ze zei dat ze bij de kinderen ging kijken, Jane vroeg of ze een vest kon meebrengen; het was toch frisser dan ze had gedacht.*

*Darla leunde naar Geoff en keek hem uitdagend aan.*

*‘Schenk mij eens bij, lieveling.’*

*Ze hield haar glas voor hem op.*

*‘Je klinkt behoorlijk emotioneel voor iemand die alleen naar cijfers zegt te kijken,’ constateerde ze terwijl Geoff haar glas volschonk.*

*‘Dat lijkt misschien zo, maar niets is minder waar. Ik ben arts, en daarom weet ik – net zoals jullie weten – dat je afstand moet bewaren. Tot je onderzoeksobject, je patiënt of tot het onderwerp waarover je een standpunt wilt formuleren.’*

*‘Je windt je op.’*

*‘Natuurlijk! Ik ben Schot. Ik ben gepassioneerd.’*

*‘Vooral na een glas of wat,’ grapte Mac, maar niemand lachte.*

*‘Ik ben het wel met je eens,’ zei Robert. ‘Ik heb passie voor mijn werk, maar ik laat me niet emotioneel raken. Afstand houden. Als het werk gedaan is, rond je af en vergeet je het.’*

*Er werd instemmend geknikt.*

*‘Maar dat laat onverlet dat je standpunt over ontwikkelingshulp volstreekte onzin is.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten, sloeg Robert met een vlakke hand op tafel.*

*Op hetzelfde moment schoot het doorzichtige plastic zeil dat aan één kant langs het terras was gespannen, los door een windvlaag. Het vloog op en viel weer neer boven op Robert en Darla. Ze klauwden zich onder het zeil vandaan en kwamen met rode koppen weer tevoorschijn. De anderen lachten, de ober schoot te hulp, maakte excuses.*

*Robert vond dat ze nog een wel een karaf wijn konden gebruiken – tegen de schrik. De ober glimlachte beleefd en ging het regelen.*

*‘Goed weer om te varen,’ constateerde Mac. ‘Zullen we kijken of we morgen een catamaran kunnen huren?’*

*‘Zonder mij,’ zei Geoff. ‘Ik wil morgen een beetje in de buurt van de kinderen blijven. Madden was niet zo lekker vandaag.’*

*Het tweetje dat ook buiten had gegeten stond op en vertrok. Ze groetten in het voorbijgaan. De serveerster ruimde sloffend de tafel af.*

*'Waarom tilt die vrouw haar voeten niet op?' vroeg Jane zich hardop af. Ze keken naar de serveerster.*

*Robert haalde zijn schouders op.*

*'Lekkere kont wel.'*

*'Kan zijn, maar ik zou niet met iemand kunnen leven die nooit haar voeten optilt,' vond Geoff.*

*Robert wilde een schunnige opmerking inkoppen, maar Darla stak een waarschuwend vinger op: 'Denk erom, je bent in gezelschap, neanderthaler. En zolang ik je vrouw ben, ga jij geen andere vrouwen lopen keuren waar ik bij ben.'*

*'Ik beschouw haar met professionele afstand.'*

*'Professionele afstand, mijn reet.'*

*Er werd kort gejoeld.*

*Toen werd hun aandacht getrokken door een schreeuw aan de rand van zwembad. Ze keken. Het was Catherine. Ze riep iets, maar ze was niet goed te verstaan door de wind.*

*'Ze is mijn vest vergeten,' constateerde Jane.*

*Catherine begon te rennen.*

*Ze riep opnieuw. Nu was ze duidelijk te verstaan. 'Madden is weg!'*

*Een moment gebeurde er niets, alsof de tijd even zijn adem inhield. Een bevroren ogenblik. Toen kwam iedereen op het terras als één man in beweging. Stoelen vielen om, de serveerster liet haar dienblad vallen, glaswerk kletterde op de grond.*

I





# Hoofdstuk I

20 JAAR LATER

Uiteindelijk bleek het helemaal niet ingewikkeld om te vertrekken. Opstaan, lopen en weg. Zo simpel kon het zijn. Angst had haar al die tijd tegengehouden. De stellige overtuiging dat ze door een van de honden van Stevo in haar kuit gebeten zou worden. Of getackeld door een gerichte klap met een stok in haar knieholte. Het vooruitzicht van haar uit zijn bek stinkende broer die met zijn volle gewicht op haar lag. De smaak van ijzer en modder. En de pijn. Ze kon niet meer tegen de pijn. Het was de angst voor pijn die haar had tegengehouden.

Ze kon van alles beredeneren en geweldige plannen verzinnen, maar het lichaam had mechanismen ingebouwd waardoor het de pijn uit de weg ging. Het zorgde ervoor dat een mens zich extra stevig vasthield als hij in een hoge boom

klom. Hetzelfde mechanisme trad in werking toen ze de punt van een mes op haar huid had gezet om haar polsen open te snijden, toen ze op de rand van een brug stond klaar om te springen. Ze wilde het. Ze wilde, want ze wist dat ze dit leven niet meer wilde, maar blokkeerde. De mechanismen namen haar over, behoedden haar voor de pijn. Dus bleef ze waar ze was. Veranderde er nooit iets. Een misplaatst beveiligingssysteem voor zelfbehoud, een automatisme dat haar langzaam sloopte.

Tot vandaag.

Vandaag was ze opgestaan en weggelopen. Niemand die haar tegenhield. Ook haar lichaam niet. Nu lag ze in het bos op de grond, niet ver van het kamp dat werd bewoond door haar familie. Niet ver, maar op veilige afstand. Voor het moment.

Haar broers en neven waren langsgelopen maar hadden haar niet gevonden. Als het donker werd, zouden ze terugkeren naar het kamp. Pas daarna kon ze verder, kon ze voorgoed verdwijnen.

Haar ademhaling werd rustiger. Niet vanzelf, ze moest zich erop concentreren. Ze had het gevoel dat ze nog steeds zo zwaar ademde dat het in de wijde omtrek te horen moest zijn. Even verderop kraakte een tak. Het had niets te betekenen, maar direct bonkte haar hart weer in haar keel. Loos alarm.

Ze sloot haar ogen en concentreerde zich op het niets. Dat hielp. Het niets was zwart en stil, en als ze zichzelf toestond erin te verdwijnen, hield ze op te bestaan. Eventjes. Het was een plek waar ze veilig was, omdat ze niet langer was. Ze kalmeerde.

Aanvankelijk trok de kou alleen in haar kleren, koud aan haar huid, dat gaf niet. Daarna groeide de kou verder. Als schimmeldraden leek de kilte zich een weg door haar poriën naar binnen te zoeken, rond haar botten groeide een ijskoud mycelium. Hoelang kon ze blijven liggen?

Ze opende haar ogen toen ze de stemmen hoorde. Het was al haast donker. Ze schoof op haar buik naar voren en keek naar beneden. Behoedzaam. Ze kon de bodem van de kloof niet zien, terwijl die nog geen vijftig meter lager lag. Te veel begroeiing, te weinig licht. De mannen liepen nog in het bos, ze hadden de kloof nog niet bereikt. Hoewel ze hen niet kon zien, kon ze zich hun blikken voorstellen: ernstig, achterdochtig, nu misschien met een zweem van ongerustheid omdat ze was verdwenen. Ze zou neef Yuri ook in de schemer kunnen herkennen aan de kruisboog over zijn schouder.

Iemand riep haar naam. In een reflex draaide ze haar hoofd in de richting van het geluid.

Opnieuw.  
'Mädchen!'

Het klonk niet kwaad, eerder bezorgd. Alsof zij ook niet hadden verwacht dat ze er zomaar vandoor zou gaan. Kortstondig had ze de aanvechting om op te staan en te antwoorden – ze kon nog terug, zeggen dat het een vergissing was. Misschien lieten ze het erbij.

Waarschijnlijk niet. Ze zouden haar slaan. Ze zouden haar terugbrengen. Alles zou terugkomen. Ze bleef liggen, wachtte af, zocht geduld in haar hoofd.

Daar, het licht van een zaklamp. De mannen liepen nu de kloof in. Schimmen, meer waren het niet. Toen de lamp omhoog scheen en het licht haar een moment verblindde, schrok ze en drukte haar gezicht in de bladeren op de grond. Ze riepen opnieuw, Mädchen perste haar lippen op elkaar en wachtte. Ze hoorde hoe de mannen de kloof onder haar doorkruisten.

Op dat moment schoot haar been in een kramp, ze kronkelde van de pijn en wist zeker dat het geritsel van bladeren en struiken duidelijk was te horen, maar toen ze weer stillag, liepen dat de mannen nog altijd verder. Ze hadden haar niet gehoord.

Eerst verdween het schijnsel van de lampen en daarop werd het stil.

Ze wachtte tot ze zeker wist dat de mannen buiten gehoorsafstand waren, draaide zich op haar zij en trok haar heen uit de kramp. De spieren verzetten zich. Even dreigde de kramp terug te komen, ze bleef strekken. De spieren ontspannen, schikten zich naar haar wil. Toen kwam ze overeind. Ze was stijf en koud. Haar vingertoppen waren gevoelloos, ze wreef haar handen over elkaar om de bloedsomloop op gang te krijgen, daarna stopte ze haar vuisten in de zakken van haar jack. Ze daalde langzaam af over een gemzenpaadje. Met enige moeite bereikte ze het karrenspoor onder in de kloof.

Ze zocht haar weg in het donker. Het ging niet snel maar ze kon niet vlugger. Niet zonder te vallen. Ze liep, verstpapte zich en vloekte.

Er schoot een beest over het pad. Een vos? Of een wolf?

Ze wist het niet zeker.

Ze luisterde, hoorde niets bijzonders.

Dit was precies de reden dat ze eerst terug moest naar het kamp. Nu ze vrij was, moest ze terug naar haar familie om definitief te kunnen vluchten. Om te verdwijnen had ze meer nodig dan het mes in haar jaszak. In ieder geval een zaklamp, maar het liefst ook een auto. En wat geld.

Ze moest wachten tot ze sliepen, haar spullen bijeenzoeken en gaan. Ze moest weg zijn als het licht werd, ver weg. Als ze de auto nam, dan haalden ze haar nooit meer in. Maar ze wist niet zeker of ze durfde. Ze had ooit achter het stuur gezeten, toen Stevo haar rijles gaf, een paar jaar terug. Ze waren gelijk op een lege olietank geknald.

Ze huiverde toen ze op het karrenpad stapte dat naar het kamp leidde. Ze opende de vuist in haar linkerjaszak en voelde het mes van Yuri dat ze in haar jack had gestopt. Haar vingers gleden langs het vlijmscherpe lemmet en omklemden het heft. Ze haalde het mes tevoorschijn en versnelde haar pas. Ze had geen plan maar ook geen keus. Ze mocht zich niet

laten leiden door haar angst, die zich in het donker oneindig in iedere richting uitstreckte. Ze moest het zelf doen.

Het kamp, eigenlijk een verlaten gehucht waarin ze woonde met haar familie, lag in het deel van de centrale bergketen in Bulgarije dat door de Bulgaren Dzhendema – de hel – werd genoemd. Een onherbergzaam gebied waar zelden iemand kwam.

De oorspronkelijke bewoners waren naar Sofia, Burgas of verder getrokken in de tijd dat mensen nog vrij naar West-Europa konden reizen. De achterblijvers waren van ouderdom of ellende gestorven. Het dorp was vanaf één kant te bereiken via een karrenspoor. Stroom kwam van een aggregaat – mits ze voldoende diesel hadden. Water kwam uit een put.

Wie over het karrenspoor kwam, kon niet vermoeden dat achter de nauwe opening een ruim komdal lag waar ooit een complete gemeenschap had gewoond. Tegenwoordig was het weinig meer dan een verzameling ruïnes, een deel opgetuigd tot stallen met behulp van boomstammetjes, stukken dakleer en asbestplaten, waarin 's nachts kippen en geiten werden vastgezet. De overige gebouwen waren overwoekerd door dicht struikgewas en in de zomermaanden nauwelijks zichtbaar. Direct na de toegang stond aan de linkerkant een schuur met aan twee zijden stevige natuurstenen muren, aan de smalle kant zat een stalen deur waaraan een stevig hangslot was bevestigd. Het hangslot was louter symbolisch. Het liet zien dat niemand iets in de schuur te zoeken had, maar was niet bedoeld om daadwerkelijk iemand buiten te houden, omdat de achterkant van het gebouw bestond uit planken, provisorisch vastgezet met krammen en een eind touw; een kind kon er makkelijk tussendoor glippen.

Achter in het dal stonden twee grote, groen uitgeslagen stacaravans waarin de familie woonde. In de ene haar vader Milosh en haar broers Stevo en Yuri, in de andere haar neven Jal, Tico en Boboko en tante Mirela – maar die laatste verbleef

al een paar jaar voornamelijk in Griekenland en Mädchen zag haar zelden. Er was een kennel voor de honden.

Mädchen had een stenen huisje voor zichzelf – ze had zichzelf wijsgemaakt dat het de vroegere dorpsschool was. Slechts één kleine kamer was bruikbaar. Toch was Mädchen er tevreden mee. Ze had een eigen plek. De plek onderscheidde zich van een geitenhok doordat de gaten in de muren waren dichtgemaakt met jute in plaats van gaas. Het dak lekte en 's winters kon het er beestachtig koud zijn, maar ze beschouwde het als haar huis. Een huis dat ze niet hoefde te delen, niet met familie, niet met vreemden, niet met honden of geiten.

Over het terrein verspreid stonden autowrakken, roestige landbouwwerktuigen, er lagen onbestemde stukken metaal en hopen vuilnis. Bij de ingang stonden een Mercedes en een roestige Lada uit een andere tijd.

Terwijl Mädchen over het pad naar het dorp terugliep, kwam de maan op, de bewolking leek dunner. Hoewel het licht de kans vergrootte dat ze gezien werd, beschouwde ze het als een voordeel. Ze kon beter zien waar ze liep en zou dus stiller zijn. Ze hoorde het aggregaat. Zonder aarzelen stapte ze over de zware ketting die over de weg gespannen was om vreemden duidelijk te maken dat ze hier niets hadden te zoeken.

Na een paar stappen bleef ze staan en luisterde. Geen mens. Ze sloop in de richting van de schuur en bleef staan. Had ze iets gehoord? Ze keek, zag niets. Ze moest zich hebben vergist.

Ze wilde net verder lopen toen ze het geluid van een aansteker hoorde. Het gezicht van Boboko lichtte op bij de vlam. Tien meter? Misschien vijftien. De aansteker doofde en ze zag zijn gezicht oranje oplichten, in het schijnsel van de sigaret toen hij gretig de rook zijn longen in zoog. Ze hoorde hem de rook uitblazen en durfde niet te bewegen. Iedere vezel in haar lichaam was gespannen, klaar om ervandoor te gaan als

Boboko op haar af kwam. Ze had het gevoel dat ze elkaar recht in de ogen keken en verstijfd stonden als vechtende katten.

Toen draaide Boboko zich om terwijl hij de melodie van *Dui Droma* neuriede. Hij had haar niet gezien.

Ze ademde zachtjes uit. Neef Boboko, de nachtbraker, die nooit kon slapen en nachten achtereen over het terrein scharrelde, rokend, neuriënd, gapend. Ze sloop op hem af met het mes in haar hand. Boboko verdween achter de muur van de schuur, een arm op de rug. Daar haalde ze hem in. Hij slaakte een korte kreet op het moment dat ze hem het mes op de keel zette en de arm op zijn rug omhoog drukte. Een van de honden sloeg kort aan, te slaperig om er een echt nummer van te maken. De stilte keerde terug.

‘Wees stil, neef,’ fluisterde ze in zijn oor. ‘Ik zweer je dat ik je keel doorsnijd als je een geluid maakt.’

Boboko zei niets, maar probeerde zich uit haar greep los te maken. Ze zette meer druk met het mes. Hij verstarde, ze voelde zijn angst. Hij stonk.

Hij leunde wat achterover om de druk van het mes te verminderen. Dat kwam haar goed uit, want het was bluf. Ze was niet groot of sterk genoeg om hem in bedwang te houden. Zij wist het en ze hoopte dat hij te stom was om het zelf te bedenken.

‘Blijf je rustig?’

‘Ja,’ fluisterde hij luid, ‘Je snijdt me.’

Hij had gelijk. Ze voelde iets warmes over een vinger lopen. Het was niet veel bloed, maar genoeg om hem bang te maken.

‘Sta stil, dan gebeurt er niets. Ik ga weg. Ik wil niemand pijn doen. Ik verdwijn, dat is alles.’

Boboko zei niets.

‘Snap je wat ik zeg?’

‘Ja. Maar we zullen je achterna komen. We zullen je opjagen als een beest.’

Haar neef had gelijk. Ze hoestte en slikte een paar keer om wat opkomend maagzuur weg te krijgen. Misschien was dit een heel slecht idee. Kon ze nog terug? Ze kon nog terug.

Boboko was de slome goedzak van familie. Als ze hem zou loslaten en naar haar kamer zou gaan, dan zou hij haar misschien niet verraden. Ze waren haast bevriend. Hij verzorgde haar als ze niet overeind kon komen van de pijn en bracht haar soep als ze weigerde in de caravan te eten. Feitelijk was er nog niets gebeurd. Ze bleef twijfelen.

Boboko leek te voelen dat ze aarzelde.

‘Als je mij het mes geeft,’ fluisterde hij, ‘dan vergeten we dat dit is gebeurd. We zeggen dat je de weg bent kwijtgeraakt en dat ik je heb gevonden. Oké?’

Door zijn woorden kwam Mädchen bij zinnen. Reken maar dat ze een enorme aframmeling zou krijgen. Als ze al zouden geloven dat Boboko de waarheid vertelde.

‘Nee, Bobo, ik verdwijn. Wat je zegt verandert daar niets aan. Het is klaar.’

‘We pikken dit niet, dat weet je.’

Boboko dacht een opening te hebben gevonden en begon luider te spreken. Mädchen zette meer druk met het mes en hij maakte een raar geluid dat enigszins deed denken aan de roep van een kalkoen.

Terwijl ze verborgen had gelegen in het bos, had ze verzonnen dat ze op zoek zou gaan naar haar moeder. Toen ze nog bij haar moeder woonde, was ze gelukkig. Het was een leven in een betere tijd, op een betere plaats.

‘Luister, ik heb informatie nodig. Ik moet weten waar ik vandaan kom,’ fluisterde ze.

‘Dat weet ik niet.’

‘Lul niet, Bobo. Ik sta hier met een mes.’

Hij matigde zijn stemgeluid nu.

‘Echt niet. Je kwam met je vader en je broers uit Duitsland nadat...’

‘Waar uit Duitsland?’



‘Dat weet ik niet.’

‘Ik weet dat het de Regensburger StraÙe was, maar welke stad. Waar?’

Boboko dacht na. Of deed alsof.

‘Neurenberg,’ zei hij toen. Zo hard dat Mädchen ervan schrok.

‘Zachtjes, idioot. Waarom kwamen we hierheen?’

‘Weet ik dat? Toen je moeder was overleden, had oom Milosh daar niets meer te zoeken. Hij kwam terug naar zijn roots. Naar ons.’

Mädchen dacht na. Het verhaal over de dood van haar moeder en dat ze daarom naar Dzhendema waren gekomen, had ze nooit geloofd. Ze wist dat het onzin was. Het klopte niet.

‘Niet logisch. De wortels van Roma liggen overal en nergens. Waarom kwam hij hierheen? Er is hier niets. Wie in het Westen is, blijft daar, behalve als hij een goede reden heeft om te verdwijnen. Was hij op de vlucht? Voor wie?’

‘Ik weet het niet. Echt niet.’

‘Weet jij wat er echt met mijn moeder is gebeurd?’

‘Ze is dood, toch? Ik weet alleen wat Milosh heeft gezegd.’

Hoelang was het geleden? Tien, vijftien jaar? Bij haar moeder was ze gelukkig geweest. Ging ze naar school als een normaal kind. Was ze veilig. Ze moest haar moeder terugvinden, daar zou ze veiligheid, zichzelf vinden. Haar moeder was alleen in Duitsland achtergebleven. En ze zou nog in leven zijn. Mädchen wist zeker dat het verhaal van haar vader een leugen was. De confrontatie met Boboko was een meevaller die haar vlucht richting gaf. Ze moest naar Neurenberg. Maar hoe kwam ze er? Waar *lag* Neurenberg?

Boboko voelde haar greep verslappen. Hij zag zijn kans schoon en probeerde de arm die Mädchen nog altijd op zijn rug gedraaid hield, los te trekken. In die beweging trok hij Mädchen mee.

Ze reageerde en probeerde met al haar kracht te voorkomen dat hij zijn arm zou vrijmaken, want dan zou het voorbij zijn. Ze zette zich schrap, bleef het mes op zijn keel drukken. Boboko trok haar desondanks gewoon naar voren. Ze verloor haar evenwicht en werd in één beweging achter zijn rug vandaan getrokken.

In diezelfde beweging sneed ze, sneed het mes. Het was geen doelbewuste handeling, eerder het resultaat van bewegingen. Ze voelde het warme bloed stromen. Boboko probeerde te roepen, maar de lucht bereikte zijn stembanden niet langer. Zijn laatste woorden klonken als gegorgel. Toen vloede de kracht uit hem weg en viel hij achterover. Zijn dode gewicht landde boven op Mädchen. Er volgden wat laatste stuiptrekkingen, daarna bleef zijn lichaam stilliggen.

Mädchen voelde hoe zijn bloed op haar gezicht druppelde, werkte zich onder hem vandaan. Hij was zwaar.

Ze boog over hem heen om te zien of ze hem nog kon helpen, maar hij was dood. Ze nam zijn gezicht in haar handen, streelde het en legde zijn hoofd zachtjes opzij.

‘Waarom bleef je niet staan, stomme idioot?’ fluisterde ze, ‘Als je was blijven staan, had ik je kunnen vastbinden en had je alleen een paar klappen van de familie gekregen. Sukkel.’

Ze merkte dat ze hilde. Haar tranen vermengden zich met zijn bloed op haar gezicht.

Ze kwam overeind, op haar knieën, veegde met haar mouw het mengsel van tranen en bloed van haar gezicht. Daarna probeerde ze het bloed van haar handen te vegen in het gras en trof daarbij het mes. Dat veegde ze af aan haar broek zoals haar broers dat deden nadat ze een geit hadden geslacht. Het leek een geroutineerd gebaar. Wat niet klopte, want dit was de eerste keer dat ze zelf had gedood. Dat ze iemand had gedood.

Doden was makkelijker dan het leek, wist ze nu. Vooral als het een ongeluk was.

Haar angst werd nu groter. Niet voor het lijk of het bloed, maar voor de woede van haar familie, die de dood van hun

broer, hun neef zouden willen wreken. Op haar. Ze zouden haar niet sparen, ze zouden haar vernietigen, haar langzaam doen uitdoven. Niet zoals zij Boboko had verlost van zijn leven: snel en pijnloos.

Ze richtte haar aandacht weer op het levenloze lichaam, pakte Boboko's hand en prevelde dat het zo beter was. Hij had rust gevonden, hoefde niet meer te lijden. Het waren standaard bezweringen die niet gepast waren, maar die haar angst konden beteugelen. Hoopte ze.

Opeens ging de deur bij de linker caravan open. Ze liet zich voorovervallen en verschool zich achter het lijk. Ze keek voorzichtig langs het lichaam. Haar jongste broer Yuri stapte naar buiten. Hij liep een paar meter haar kant op, haalde zijn lul uit zijn onderbroek en ging staan pissen. Daarna stommelde hij naar binnen. De deur ging dicht, alles bleef rustig.

Ze kon hier niet blijven. De dood van Boboko had alles op scherp gezet. Er was geen weg terug. Twijfelen was niet alleen zinloos, maar ook bedrog. Gevaarlijk bovendien. Ze moest weg. Ver weg. En snel ook.

Ze sloop over het terrein en kwam langs de hondenkennel. Een van de reuen kwam zacht jankend overeind. Mädchen maakte hem onrustig. Het moest de geur van het bloed zijn.

Ze stak haar hand door de tralies. Het beest deinsde even weg, maar kwam terug en likte haar hand. Mädchen maakte geruststellende geluidjes. De hond ging liggen, Mädchen liep verder naar de caravans. Ze keek rond en zocht.

Zocht iets. Ze wist nog niet wat totdat ze twee ijzeren staven zag liggen naast de jerrycans met diesel. Ze raapte de eerste op en liep ermee naar de dichtstbijzijnde caravan, stakte, durfde niet verder.

Kom op, doe het, dacht ze. Ze moest. Voetje voor voetje schuifelde ze de aangebouwde veranda op. Toen ze voor de deur stond, liet ze een van de staven tussen de caravan en de veranda zakken, zodat hij klem kwam te zitten en de deur

geblokkeerd was. Ze probeerde de bovenkant van de staaf vast te zetten tussen de deurknop en een haak waaraan ooit een bel had gezeten. Ze moest kracht zetten om het voor elkaar te krijgen. De deur kraakte en ze vreesde dat ze hele deur uit de deurpost zou trekken. Toen schoot de staaf op zijn plek. Ze voelde: vast als een huis. En omdat er tralies voor de ramen zaten – tegen inbrekers – konden haar broers en haar vader geen kant op.

Zo snel als ze durfde, sloop ze naar de stacaravan van haar neven om de truc te herhalen. Daar bleek onvoldoende ruimte tussen de caravan en de veranda: de staaf kon er niet tussen. Bovendien had deze caravan geen deurknop, maar een verzonken draaihandvat om de deur te openen. Ze voelde met haar vingers langs de deur op zoek naar iets waarmee ze de staaf kon vastzetten. Ze vond niets.

Wat nu?

Ze keek of ze de deur op andere wijze kon blokkeren. Niets. Alles wat zij in haar eentje – zachtjes – voor een deur kon schuiven, konden haar neven eenvoudig terugduwen.

Toen zag ze het: als ze de staaf onder het handvat schoof en het andere eind tussen twee planken van de veranda kon klemmen...

Het werkte. Het werkte! Misschien minder stevig dan bij de andere deur, maar mochten Jal en Tico wakker worden, dan zou dit hen in ieder geval even tegenhouden.

Ze haastte zich naar haar kamer en stak een kaars aan. Ze pakte haar duffel. Er zaten natuurlijk al kleren in, want ze moest altijd gereed zijn. Ze waren altijd voorbereid voor het geval ze gebeld werden en zij met de Mercedes moest worden weggebracht.

Ze keek rond. Wat wilde ze verder meenemen?

Niets.

Ze had niets, haar hut was versierd met wat gedroogde bloemen en mooie veren die ze gevonden had. Een tekening van tien jaar terug.

Of toch. Ze pakte twee boeken van de grond. *Oliver Twist* en *Anna Karenina*. Ze gooide ze opzij en tastte onder het bed. Even vreesde ze dat hij was verdwenen. Ze voelde, ongeduldig, vond de kleine schoendoos. Ze haalde hem tevoorschijn en controleerde de inhoud: een schrift, een pen, niet verstuurde brieven, een ansichtkaart van de Middellandse Zee, een ouderwetse portretfoto van haar moeder – de enige tastbare herinnering aan haar moeder. Ze leegde de doos bij de kleren in de duffel.

Ze wilde al weglopen, besloot haar borstel en make-up mee te nemen. Een doek om het bloed van haar gezicht te wassen? Misschien ook niet gek.

Oké, genoeg nu. Wegwezen.

Buiten luisterde ze. Was alles nog stil? Alles leek kalm. Weg dan, weg naar de auto's.

Ze bedacht zich, moest het afmaken. Ze liet de duffel op de grond glijden, ging terug. Ze nam een jerrycan in iedere hand, liep ermee naar de verste caravan en goot ze leeg. Ze haalde er nog twee. De rechter gleed uit haar hand toen ze ermee de veranda op stapte. De doffe bons leek naar haar gevoel door het dal te echoën, maar in de caravans bleef het stil. Ze legde de jerrycans plat en draaide de doppen eraf. De diesel gulpte naar buiten.

Door nu. Doorpakken, voor ze wakker werden van de geur.

Ze liep de veranda af en haalde de Amerikaanse benzine-aansteker tevoorschijn die ze uit de zak van Boboko had gehaald. Ze klikte het ding open en stak hem aan. Ze wachtte een moment, vroeg zich af waar ze op wachtte en gooide de aansteker op de grond. Even bleef het stil, toen klonk een plofje en ontvlamde de diesel. Het spoor naar de tweede caravan vatte gelijk vlam en in een oogwenk stonden beide caravans in brand.

Ze rende weg.

Bij de uitgang wilde ze in de Mercedes stappen, maar ze bedacht dat ze eerst de ketting moest weghalen.

De ketting viel met een plof op de grond, ze rende terug. Het duurde allemaal te lang.

Ze trok het portier van de Mercedes open. De auto leek haar enorm, kon ze niet beter de Lada nemen? Die was een stuk kleiner. Nee, deze auto kende ze. Ze had vaak genoeg gezien hoe erin gereden werd en had zelf al eens achter het stuur gezeten.

Ze stapte in en draaide met trillende hand de contactsleutel om. De motor sloeg aan. Ze vergat de sleutel los te laten waardoor de startmotor even bleef ratelen. Ze wist dat ze de handrem moest losmaken en de versnellingspook in D moest schuiven. Ze had talloze keren gezien hoe het moest.

Ze deed het.

Er gebeurde niets.

Ze drukte op het gaspedaal en de motor begon te loeien, maar hij reed niet. In het wilde weg drukte ze op knoppen en trok ze aan hendels met haar linkerhand, terwijl ze met de andere hand de versnellingspook tussen de D en de P heen en weer bleef schuiven.

Ze hoorde schoten, keek geschrokken achterom. Niemand. Ze richtte haar aandacht opnieuw op de knoppen en trapte min of meer bij toeval op de rem toen ze de versnelling opnieuw in D zette. Ze hoorde de automaat inschakelen en gaf gas.

Te veel!

De auto schoot naar voren en stuitte met het rechtervoorspatbord op de Lada. Ze draaide aan het stuur en gaf meer gas. De auto duwde de Lada moeiteloos opzij en ze stuurde het karrenspoor op.

Ze wilde het gaspedaal dieper indrukken. Weg! Ze moest zich tot het uiterste inspannen om zich te beheersen: ze moest juist langzaam rijden. Het was onmogelijk de auto onder controle te houden als ze hard reed. Het was moeilijk genoeg.

Ze raakte van de weg. Ze stuurde heftig naar links om te corrigeren. De auto schampte het struikgewas aan de andere kant. Een tak sloeg met zo veel kracht tegen de zijruit aan haar kant dat hij brak en in kleine stukken uiteenviel. Ze kon de tak amper ontwijken. De auto bolde voort, de tak brak krakend af en gleed traag de auto weer uit.

Rustig! Concentreer je!

De auto reed verder. Het leek beter te gaan. Kalm. Kleine bewegingen. Het ging nauwelijks sneller dan stapvoets. Maar het ging. Ze reed.

Achter haar klonk een explosie. In de achteruitkijkspiegel zag ze het schijnsel van vlammen.

Ze probeerde zich te concentreren op het besturen van de auto, maar kon haar gezicht niet in de plooi houden. Ze lachte. Eerst zachtjes, toen harder. Hysterisch. Tot ze niet meer wist of ze lachte of huilde.

[VERDER LEZEN?](#)  
[BESTEL GELIJK OP MADCHEN.NL](#)